

LESSON 29**ANGULIMALA – THE BANDIT**

Angulimala was the son of the adviser to the King of Kosala. His father's name was Bhaggawa and mother's name was Man-tani. His real name was Ahinsaka.

When he was born, all the weapons in the country shone very brightly by themselves. The king was very frightened and the next morning he called his adviser to find out the reason why the weapons were shining. The adviser said, "My wife has given birth to a son, your majesty."

"Then why do the weapons shine in this manner?" asked the king.

"Your majesty, my son will be a bandit, a wonderful bandit,"

"Will he rob alone or with a gang?" asked the king. "He will be single-handed, your majesty," said the father. "However why don't we kill him now?" asked the king.

"As he will be alone we shall be able to catch him red-handed," said the father.

When Ahinsaka was old enough to go to school his father sent him to a school in Takka Sila. Ahinsaka was the strongest, brightest and yet most obedient child of all the children in the whole school, Other children became envious of him. They began to backbite to the teacher and made him hate Ahinsaka. And when he had finished his education the teacher told him, 'Now as you have finished your studies here you must pay me my tuition fee before you leave this school.'

"How much should I pay you, Sir?" asked Ahinsaka.

"You don't have to pay me in cash. Bring me one thousand right-hand human fingers," said the teacher.

Although it was a most difficult thing for him to do Ahinsaka promised to bring them and got ready to go when his teacher called him back and 'said, "Remember not to bring two right-hand human fingers from the same person,"' because he expected that Ahinsaka would bring only one and then he could punish him,

Ahinsaka had never harmed anybody before. He did not know how to cut people's fingers. However, he had to obey the teacher, and taking a sword in his hand off he went until he reached the country called Kosala where King Bhaggawa was ruling.

Hiding near a jungle highway, he waited for passers by, and whenever he met a person he rushed at him, killed him. cut a finger from his right hand and hung it on a tree until vultures and crows had eaten its flesh leaving bones. Then he made a garland of such finger bones and he was therefore known as Angulimala. (Anguli=fingers: mala=garland),

Now he became most cruel. bloody-handed, unkind, and killing daily whoever he met. Then people began to go in groups of three, four, eight, ten, twenty, thirty and so on. But as soon as they heard "I am Angulimala. Don't run!" they all began to shiver, tremble and could not run any farther. Then Angulimala killed them and cut one finger from each of them. Then people gave up that highway.

Angulimala went to another district and began to kill again. Then King Kosala arranged a strong army to go and capture the bandit. His mother, Mantani. heard of the King's preparation and she was very worried. She told her husband: "Dear our son has become a bandit. The king himself is preparing a big army to kill our son. Can you go and stop him?"

"Darling, he is very fierce now. He may have changed completely and if I go there he may even kill me. I do not want to get killed." But the mother was very soft hearted. and kind and loved the son more than she loved herself. She thought, "I must go to the jungle myself to save my son." she took some provisions and set out for the jungle.

Now Angulimala had killed 999 people. He had spent months and months in the

jungle without any proper food, sleep, bath, or cleaning his body or clothes. His whole body was stinky. He hated that life and wanted to live a decent life. However he had to kill only one person. He thought, "Today even if my own mother comes, I will kill her and cut off a finger to complete one thousand fingers."

Now the same day early in the morning the Buddha looked round the world to find out whether or not there was anybody whom He could help. He saw that Angulimala had determined to kill his own mother because he was fed up of killing and wanted to become a decent man once again. "I must save him, his mother and other people," thought the Buddha and taking His begging bowl went towards the jungle where Angulimala's mother had gone alone before Him. Overtaking her the Buddha went along the path.

The villagers seeing him said, 'Monk, don't go that way. Monk, don't go. There is a murderer in this jungle. His name is Angulimala. He has killed hundreds of people. He is cruel, wicked, unkind and may kill even you. He has no respect for anybody. So many people have already left their homes in this village and even we are leaving our homes today. He may come to this village even today. Please, if you want to live don't go there. Return home immediately'" Three times they advised Him in this way and asked Him to return. But the Buddha continued, thanking them for their kind advice.

Now Angulimala's mother entered the jungle. Angulimala saw her coming and thought, "Ah! Poor lady! She comes alone. I pity her but it cannot be helped. I must keep my word. I must kill her." So he took the sword and ran towards her. All of a sudden the Buddha appeared between Angulimala and his mother.

Then Angulimala thought, "It is very good that this ascetic comes before my mother. Why should I kill my mother. I will leave her alone, kill this monk and cut off a finger from him," and with a sword, up he ran towards the Buddha. The Buddha walked slowly before him as usual thinking, "Let this young man see me running." So Angulimala ran and ran and ran towards the Buddha but 'he could not catch up with Him. He was gasping for breath and his body was fully wet with sweat. So tired was he that every joint of his legs began to ache. He became so weak that he could not run any farther. Then he

thought, “Before I used to catch running elephants, horses, chariots, deers or any other animal that ran very fast and never I felt tired like this. But today how wonderful! How marvelous! I cannot catch this monk!” Then he shouted at the Buddha, “Stop! Stand still, stand still, monk!”

“I stand still, Angulimala! Do you also stand still?” said the Buddha.

Angulimala could not understand the meaning of the Buddha’s saying and thought: “The Buddhist monks do not tell lies. This monk while running faster than me says he stands still. I also feel unusually weak. There must be some meaning in his saying.” Then he asked the Buddha, “How can you say, you stand still while running faster than me?”

“I stand still Angulimala. evermore; For I am merciful to all living beings. But you are merciless to living beings,

Therefore I stand still and you stand not still.”

Angulimala was very pleased with the Buddha and throwing away his sword knelt before the Buddha. The Buddha blessed him and took him to the Temple. Then He ordained him there. His mother also was very surprised that the Buddha made him a good man within a minute.

The king, before leaving for the jungle to catch Angulimala wanted to get the Buddha’s blessing. So he went to the temple with five hundred horses and five hundred soldiers to see Him. Then the Buddha asked him: “What is it that troubles you, mighty king? Is King Bimbisara coming to fight with you or Prince of Licchavi or some other royal trouble?”

“No, reverend Sir, there is a most fierce robber named Angulimala in my kingdom, I am going to catch him,” said the king.

“But mighty king, suppose you were to see Angulimala with his head shaven, wearing yellow robes, having left that robber’s life, and stopped killing what theh should you do to him?”

“I will worship him then.” said the king,

Then the Buddha called Angulimala. As soon as he came out of the room all the soldiers, except the king, ran away. The Buddha stopped all of them and preached the Dhamma to all of them.

သင်ခန်းစာ (၂၉)
အင်္ဂုလိမာလ - လူသတ်သမား

ကောသလမင်းကြီး၏ မှူးမတ်တစ်ဦးတွင် အင်္ဂုလိမာလဟူသော သားတစ်ဦးရှိခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အဖေက ဘဂ္ဂဝဟုခေါ်ပြီး သူ့ရဲ့အမေကတော့ မန်တနီလိုခေါ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်အရင်းကတော့ အဟိံသကလို့ အမည်ရတယ်။

သူ့ကို မွေးဖွားတဲ့အချိန်မှာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ လက်နက်များ သူ့အလိုလို အရောင်များ လင်းလက်လာတယ်။ ဘုရင်ကြီးက ဒါကိုလွန်စွာထိတ်လန့်သွားပြီး၊ သူ့ရဲ့ အမတ်ကြီးကို နောက်နေ့ နံနက်တွင်ခေါ်၍ ဒီဓားလက်နက်များ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဤကဲ့သို့ တောက်ပြောင်လာကြသလဲ ဟု မေးလေ၏။ အမတ်ကြီးက ဘုရင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် သားကို ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါဆိုဘာကြောင့် လက်နက်များကို ဒီလိုတောက်ပြောင်လာခဲ့သလဲ အမတ်ကြီး။

ဘုရင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်၏သားသည် ကြီးလာလျှင် လူဆိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်။ အလွန်ကျွမ်းကျင် တဲ့ လူဆိုးဖြစ်လာပါမည်။

ဒါမှတိုက် ခိုးယူမှုတွေကို သူတစ်ဦးတည်းပြုမှာလား။ သူ့ရဲ့အဖွဲ့နဲ့တိုက်မှာလား။ သူတစ်ဦး တည်း ခိုးယူ ဒါမှတိုက်မှုပြုမှာပါ ဘုရင်မင်းကြီးဟု ဖခင်အမတ်ကြီးက ပြန်ဖြေ ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါဆို ဘာလို့ ဒီကလေးကို သင် မသတ်သလဲဟု ဘုရင်ကြီးက မေးခဲ့ပါတယ်။

သူတစ်ဦးတည်း ဆိုးသွပ်နေသည့်အခါ သူ့ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘုရင်ကြီး အမိဖမ်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဟိံသက အရွယ်ရောက်သော် သူရဲဖုခင်အမတ်ကြီးက သူ့ကို တက္ကသီလာဟု ခေါ်သော မြို့ကို ပညာတော်သင် စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။

အဟိံသကသည် ကျောင်းမှာရှိသော ကလေးများထက် အကြံ့ခိုင်ဆုံး အင်အား အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးနဲ့အလိမ္မာဆုံး ကျောင်းသားလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခြားကလေးများက သူ့အပေါ် မနာလိုဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မနာလိုဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ သူ့ကို အကောင်းမမြင်အောင် ဆရာထံ ဂုံးတိုက်၍ ဆရာက သူ့ကို မုန်းအောင် မကောင်းကြံကြံပါတော့တယ်။ သူပညာသင် ကုန်ဆုံး တဲ့အချိန်သို့ရောက်သော် အမြင်မကြည်တော့သော ဆရာက သူ့ကို ဤသို့ဆိုလေတယ်။ သင်ယခု ပညာသင်ရန် ကုန်ဆုံးပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ပညာသင်ခ၊ ပညာသင်စရိတ်ကို ငါ့အား ပေးရလိမ့်မယ်။ ပေးပြီးမှ ကျောင်းက သွားခွင့်ရမယ်ဟု ပြောလေ၏။

ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ ဆရာဟု အဟိံသကက မေးလေသည်။

သင်ငါ့ကို ငွေကြေးနှင့်ပညာသင်စရိတ်ပေးစရာမလို။ လူတစ်ထောင်ရဲ့ညာလက်ညှိုးတွေကို သာ ပြန်ယူလာခဲ့တော့ဟု ပြောခဲ့ပါတယ်။

သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းသော ကိစ္စသည် အဟိံသကအတွက် အလွန်ခဲယဉ်းသော အလုပ်ပင် ဖြစ်သော် လည်း အကြောင်းအရင်းကို နားမလည်ဘဲ ဆရာကို ယုံလွယ်သော အဟိံသကသည် ယူလာပါမည် ဟု ကတိပြုခဲ့လေသည်။ ကတိအတိုင်းထွက်ခွါရန် ပြင်နေစဉ် ဆရာက အဟိံသကကို ပြန်ခေါ်၍ သတိပေးလေသည်။ တစ်ဦးစီရဲ့ လက်တစ်ချောင်းကိုဘဲ ယူရမယ်။ လက်နှစ်ချောင်း တစ်ယောက် စီက မဖြစ်စေနဲ့ဟု မှာရာ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဒဏ်ခတ် မည်ဟုလဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။

အလွန်ရိုးသားကြင်နာသော အဟိံသကက အရင်တုန်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မပြုခဲ့ဘူးပေ။ လက်ချောင်းတွေကိုလဲ ဘယ်လိုဖြတ်ယူရမလဲ သူမသိပေ။ ဒါပေမယ့် ဆရာ့ စကားကို နားထောင် လိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ဓားကိုယူကာ ထွက်ခွါလာခဲ့ရာ ဘဂ္ဂဝမင်းကြီး အုပ်ချုပ်သော ကောသလ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အဟိသကသည် တောလမ်းများတွင် ခြံ့ခို၍ လမ်းသွားလမ်းလာများကို လက်ညှိုးများရရန် စောင့်၍ ဖမ်းလေသည်။ တောထဲဖြတ်လာသူများကို လျှင်မြန်စွာဖမ်း သတ်ပြီးလျှင် ညာဘက် လက်က လက်ချောင်းကိုဖြတ်၍ သစ်ပင်တွင်ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ လင်းတများက အသားများကို စားပြီး အရိုးများဘဲကျန်ကာမှ လက်ညှိုးများကို သီကုံးကာ လည်၌ဆွဲထားလေသည်။ ယင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူ့ကို အင်္ဂုလိမာလဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ (အင်္ဂုလိ-လက်ချောင်း၊ မာလ-မန်းကုံး)

အင်္ဂုလိမာလသည် ယခုဆို အလွန်ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော သွေးလက်စွန်းသော ရက်စက် ကြမ်းကြုပ်သော မည်သူမဆို တွေ့သူတိုင်းကို သတ်ဖြတ်ရဲသော လူဆိုး လူသတ်သမား ကြီးဖြစ်လာလေတော့သည်။ ခရီးသွားသူများသည် ကြောက်လွန်း၍ သုံးဦး လေးဦး ရှစ်ဦး ဆယ်ဦး အယောက်နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်အစရှိသောအုပ်စုများဖွဲ့၍ ခရီးသွားကြရလေသည်။ သို့သော်လဲ ငါ အင်္ဂုလိမာလ ဟော့၊ မပြေးကြန့်ဟု အသံကြားတာနဲ့ အကုန်လုံးကြောက်အားကြီးကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန် ကြက်သီးထကာ မပြေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြရလေသည်။ ထိုအငိုက်ကျချိန်တွင် အင်္ဂုလိမာလသည် အားလုံးကို သတ်ဖြတ်၍ လက်ညှိုးများ ဖြတ်ကာ ယူလေတော့သည်။ ထိုတောလမ်းတွေကိုလဲ လူသူများနောက်ထပ်လုံးဝ မဖြတ်ရဲကြတော့ပေ။

အင်္ဂုလိမာလသည် လူသတ်ရန် နယ်မြေအသီးသီးလျှောက်သွား၍ သတ်ဖြတ်လေတော့သည်။ ဒါကိုကြားသိသော ကောသလမင်းကြီးသည် ဤလူသတ်သမားကို ဖမ်းဆီးရန် စစ်တပ်ပြင် ဆင်လေသည်။ မိခင်ကြီး မန်တနီ ထိုသတင်းကိုကြားသိသော် သားဖြစ်သူအတွက် အလွန်စိုးရိမ်မိ လေသည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းကို ဤသို့ တောင်းပန်၏ "ငါတို့ရဲ့သား လူသတ်သမားကြီးဖြစ်နေပြီ။ မင်းကြီးလဲ သူ့ကို ဖမ်းဆီးရန် စစ်တပ်ပြင်ဆင်နေပြီ၊ မိလျှင် အသတ်ခံရမည်မှာ သေချာ၏။ ရှင့်သားကို သွား အကြောင်းကြားပြီး ရပ်ခိုင်းပါတော့။"

အို ချစ်ဇနီး ငါတို့သားသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ ငါတို့သားမဟုတ်ဘဲ လူသတ် သမားသာဖြစ်နေ၏။ ငါသွားလျှင် ငါ့ကိုပင် သူသတ်ပေလိမ့်မည်။ ငါအသတ်ခံလို့မဖြစ်။ မသွားနိုင် ဘူး။ ဒါပေမယ့် နှလုံးသား နူးညံ့ပြီး သားကို အလွန်ချစ်ခင် သံယောဇဉ် ကြီးသော မိခင်သည် သူ့ အသက်ကို မငဲ့ဘဲ သားအသက်ကို စိုးရိမ်လွန်းသဖြင့် "ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားပြီးဘဲ သူ့ကို သတိပေးရန် တောထဲကို လိုက်ရှာအံ့" ဟု လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ကာ တောနက်ထဲသို့ ထွက်ခွါလာခဲ့လေသည်။

အင်္ဂုလိမာလကား ဇုဇု ယောက်သော သူများကို သတ်ပြီးလေပြီ၊ လပေါင်းများစွာ တောထဲမှာ အစာရေစာငတ်၊ အဝတ်အစားနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး ရေမချိုး၊ မသန့်ရှင်းဘဲ အလွန်ပင် နံဆော်နေ တော့သည်။ သူ့ရဲ့ဘဝနှင့်လက်ရှိအခြေအနေကိုလဲ စိတ်ပျက်ပြီး ဒီဒုက္ခက လွတ်မြောက်ကာ ကောင်း မွန်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ချင်နေခဲ့၏။ သို့သော်လဲ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်းသာ လိုတော့ သော ပညာသင်စရိတ်အကြွေးကို ပေးဆပ်ရန်သာ စဉ်းစားနေရင်း “ယခုအချိန်မှာ ငါ့ အမေပင်ဖြစ် သော်လည်း တွေ့ခဲ့ပါက အမေကိုပင် သတ်ပြီး နောက်ဆုံး ကျန်နေသော တစ်ထောင်မြောက် လက်ညှိုးကို ရအောင် ယူမယ်”ဟု တွေးနေလေ၏။

ထိုနေ့နံနက်စောစော အချိန်မှာဘဲ မြတ်စွာဘုရားသည် လောကတစ်ခွင်ကို ဉာဏ်တော်ဖြင့် ကယ်ဆယ်ထိုက်သော သတ္တဝါများကို ဖြန့်ကြည့်တော်မူ၏။ များစွာသော လူသတ်မှုများကို အလွန် စိတ်ကုန်ပြီး၊ အားလုံးပြီးမြောက်လျှင် ကောင်းမွန်သောဘဝကို မျှော်မှန်းပြီး အမေကိုပါ သတ်ရန်ဆုံး ဖြတ်ထားသော အင်္ဂုလိမာလကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူလေသည်။ အင်္ဂုလိမာလကို ချွတ်တော်မူ ရန် သူ့မိခင်နှင့်အများသတ္တဝါတို့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန် မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်ကိုယူကာ မိခင်သွားရာလမ်းအတိုင်း တောထဲသို့ ထွက်တော်မူခဲ့၏။ မိခင်ကိုမိပြီးနောက် အင်္ဂုလိမာလဆီသို့ ဆက်လက် ကြွတော်မူခဲ့လေသည်။

ရွာသူရွာသားများက မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သော် အရှင်ရဟန်း ထိုတောထဲသို့ သွားတော်မမူ ပါနှင့်။ အလွန်ဆိုးသွမ်းပြီး အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့သော အင်္ဂုလိမာလ လူသတ်သမားရှိပါ၏။ သင့်ကို မြင်လျှင် သူသတ်လိမ့်မည်။ ရာပေါင်းများစွာသောလူများကို သူသတ်ပြီးသဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြောက်ပေ။ ဤရွာက လူများစွာသည် သူ့ရန်က လွတ်အောင် ထွက်ပြေးကြကုန်ပြီ။ ယနေ့လဲ သူဒီရွာကို လာနိုင်သဖြင့် အိမ်များ စွန့်ခွါကာ ထွက်ပြေးကြကုန်ပြီ။ သင်အသက်မသေလိုပါက ဆက် မသွားပါနှင့်၊ အိမ်ပြန်ပါတော့ ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မြတ်စွာဘုရားအား သတိပေး တိုက်တွန်းလေ၏။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားက ရွာသားများကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွါတော်မူ ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂုလိမာလ၏ မိခင် တောထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် အင်္ဂုလိမာလတွေ့ကာ ဤသို့ စဉ်းစားလေ သည်။ “ အို သနားစရာ အမေ၊ သူတစ်ယောက်တည်းလာနေပြီ၊ ငါ့သူ့ကို သနားသော်လည်း မတတ်

နိုင်ဘူး။ ငါ့ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ငါဆောင်ရွက်ရတော့မယ်။ ငါပေးထားသော ကတိအတိုင်း ငါ သူမကို သတ်ရမှာဘဲ” ဟု တွေးတောကာ ဓားကိုဆွဲ၍ အမေ့ဆီသို့ ပြေးကာလာလေ၏။ ရုတ်တရက် အတွင်း မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလ နှင့်သူ၏ မိခင်အကြား ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဒါကို အင်္ဂုလိမာလက “ဤရသေ့ ငါ့အမေရှေ့မှာ ပေါ်လာတာကောင်းလိုက်လေခြင်း၊ ငါ ဘာလို့ အမေ့ကို သတ်တော့မှာလဲ။ ငါ့အမေ့ကို အသက်ချမ်းသာစေမယ်။ ဒီရဟန်းကို သတ်ပြီး သူ့လက်ညှိုးကို ဖြတ်ယူမယ်” ဟု တွေးတောကာ ဓားနှင့်မြတ်စွာဘုရား နောက်သို့ လိုက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက ပုံမှန် ညင်သာစွာ လမ်းလျှောက်လျက် ဤလူငယ် ငါ့ကို ပြေးနေတယ် ဟု မြင်စေသတည်းဟု စဉ်းစားလိုက်လျှင်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့ကပြေးနေသည်ဟု ထင်ကာ အင်္ဂုလိမာလ နောက်ကလိုက်ပေမယ့် လိုက်လေ ပြေးလေ ဝေးလေဟု ထင်မြင်ကာ ဆက်၍ဆက်၍ လိုက်လေသည်။ အင်္ဂုလိမာလ အသက်မရှုနိုင်အောင်ပင် ချွေးသံတရွဲရွဲတစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲအောင် လိုက်လေ၏။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ တစ်ကိုယ်လုံးအားချို့ ကိုက်ခဲအောင် လိုက်ပါသော်လည်း မှီအောင်မလိုက်နိုင်ပေ။ “ငါအရင်က အပြေးအလွန်သန်သော ဆင်ရိုင်း၊ မြင်းရထားများ၊ သမင်များနှင့်တိရိစ္ဆာန်များကိုပင် အမှီလိုက်နိုင်သော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ဘယ်လို ပြေးပြေး လုံးဝ ဒီလိုမောခြင်း မရှိခဲ့ဘူးပေ ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ ဒီနေ့ အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်ပါပေ၏။ အလွန်အံ့ဩစရာ ကောင်းလေ၏။ ဒီရဟန်းကို ငါမမှီနိုင်၊ ငါမဖမ်းနိုင် ဟုတွေးကာ မြတ်စွာဘုရားအား ရပ်တော့၊ မပြေးပါနဲ့တော့၊ ရပ်နေပါတော့၊ ရပ်နေပါတော့-ဟု အော်ပြောလေ၏။

“အင်္ဂုလိမာလ ငါကရပ်နေပါတယ်။ အသင်ကော ရပ်နေပါသလား”ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော် မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသော စကား၏ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်သော အင်္ဂုလိမာလက “ရဟန်းတို့သည် လိမ်ညာ၍ မပြော၊ ဒီရဟန်း ငါ့ထက်ပိုမြန်အောင် ပြေးနိုင်နေလျက်နှင့် သူရပ်နေ ပါတယ် ဟု ပြောတယ်။ အကြောင်းတော့ရှိရမယ်။ ငါလဲ အင်မတန်မှ ပင်ပန်းနေပြီ” ဟုတွေးကာ ဤသို့ မေးလေ၏။ “အဘယ်၍ ငါ့ထက် လျှင်မြန်စွာ ပြေးနေလျက် သင်ရပ်နေသည် ဟုပြောသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“အင်္ဂုလိမာလ ငါ ရပ်နေတာမှန်၏။ ထိုအပြင် ငါသည် သတ္တဝါများအပေါ် အကြင်နာ

ထားသော်လည်း သင်သည် သတ္တဝါများအပေါ် အကြင်နာမဲ့ကာ ရက်စက်လေသည်”

“ဒါကြောင့် ငါကရပ်နေပြီး၊ အသင်သာ မရပ်နိုင်ပေ။”

“ဗုဒ္ဓအပေါ် အလွန်ကြည်ညို သဒ္ဓါတရားပေါက်သွားသော အင်္ဂုလိမာလသည် သူ၏ ဓားကို လွှတ်ပစ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက်မှာ ဒူးထောက်လေတော့၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလကို မေတ္တာတော်ဖြင့် ဆုံးမကာ ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားတော်မူလေသည်။ ကျောင်းတော်သို့ရောက်သော် ရဟန်းပြုပေးလေသည်။ သူ၏ မိခင်သည် မိနစ်အတွင်း မြတ်စွာဗုဒ္ဓက အင်္ဂုလိမာလကို ဆုံးမသွန်သင် သာသနာ့ ဘောင်အတွင်း ဝင်ရောက်ပြီးစေသောအဖြစ်ကို လွန်စွာ အံ့အားသင့်နေလေတော့၏။

အင်္ဂုလိမာလကို ဖမ်းဆီးရန် တောထဲသို့ မဝင်ခင် ဘုရင်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ဖူးမြော်ရန် ကြွလာခဲ့လေသည်။ မင်းကြီးနောက်လိုက် မြင်းတပ် ငါးရာနှင့်စစ်သည်ငါးရာတို့လဲ ကျောင်းသို့ အတူရောက်လာလေရာ မြတ်စွာဘုရားက ဘုရင်မင်းကြီး အဘယ်သို့သော ပြဿနာ ကြောင့် ရောက်လာရသလဲ။ ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကြီးက သင်နှင့်စစ်ရေးခင်းလို့ ဒါမှမဟုတ် လိစ္စဝီအိမ် ရှေ့မင်း၊ တခြားမင်းများရဲ့ စစ်ရေးပြဿနာများကြောင့် လား-ဟု မေးမြန်းလေသည်။

“မဟုတ်ကြောင်းပါ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် အင်္ဂုလိမာလ ခေါ်သော လူသတ်သမားအား ဖမ်းရန် ထွက်ခွါလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။”

“မြင့်မြတ်သော ဘုရင်မင်းကြီး အသင်သည် ထိုအင်္ဂုလိမာလကို ဆံရိတ်ပြီး ရွှေဝါရောင်ဆိုး သော သင်္ကန်းအား ဝတ်ရုံထားပြီး လူသတ်သမားဘဝကို စွန့်ခွါကာ လူသတ်ခြင်းကို အပြီးပိုင် စွန့်လွှတ်ထားပြီးသော ရဟန်းအသွင်မြင်လျှင် သင် ဘာလုပ်မလဲ မင်းကြီး။”

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဦးချမှပါဘုရား” ဟု မင်းကြီးက လျှောက်ထားလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားက အင်္ဂုလိမာလကို ရှေ့တော်ခေါ်သော် ဘုရားကြီးမှတစ်ပါး အားလုံးသော စစ်သည်တော်တို့သည် ကြောက်ရွံ့ထွက်ပြေးကြကုန်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက အားလုံးကို ရပ်တန့်စေ၍ တရားတော် ဟောကြားတော်မူလေသည်။